

โตขึ้น จึงรู้ว่า

...

คิดมาก

เขียน

Wednesday girl

ถ่ายภาพ

สำนักพิมพ์สปริงบุ๊กส์

กรุงเทพมหานคร

- ๓๔ -

วันและวัยที่ผ่านเข้ามาและผ่านไป

คำนำสำนักพิมพ์

ตอนเป็นเด็ก ใครหลายคนอาจอยากเป็นผู้ใหญ่ เพราะว่ามีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตใคร แต่ที่หลายคนไม่รู้ก็คือ การเติบโตเป็นผู้ใหญ่นั้นต้องแลกมาด้วยอะไรมากมาย ไม่ว่าจะเป็นความรับผิดชอบหรือปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งจากตัวเองและคนอื่นๆ ซึ่งบางทีก็เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่สิ่งเหล่านั้นก็จะเข้ามาเป็นบททดสอบเพื่อให้เราเติบโตยิ่งขึ้นไป (หากเราผ่านมันมาได้และได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง)

หนังสือเล่มนี้จะพาคุณไปพบกับเรื่องราว ผู้คน และบทเรียนต่างๆ ที่ “คิดมาก” พบเจอ จากวัยเด็ก สู่วัยหนุ่มสาว และสู่การเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว โดยที่เขาเชื่อว่า ทุกบทเรียนที่ผ่านเข้ามาล้วนมีความหมายและคุณค่าต่อตัวของเขาเอง และหลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว เราก็อยากถามคุณเช่นกันว่า แล้วคุณล่ะ นับจากวัยเยาว์ในอดีตผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ผ่านอะไรมาแล้วบ้าง แล้วโตขึ้นจึงรู้ว่า...อย่างไร

ถ้ามีโอกาส ลองเล่าให้เราฟังบ้างนะคะ

springbooks

มีนาคม 2560

คำนำผู้เขียน

เคยมีคนบอกตอนที่ผมยังเป็นเด็กว่า โลกของผู้ใหญ่นั้นมันไม่ง่ายเลย

เมื่อผมโตขึ้นมา มันก็ไม่ถึงกับขนาดนั้น บางอย่างก็ง่ายกว่าตอนเป็นเด็ก แต่บางอย่างก็ยากกว่า

แต่ที่แน่นอนคือ เมื่อวันและวัยผ่านพ้นไป มีหลายสิ่งหลายอย่างให้เราได้เรียนรู้

ทั้งในสิ่งที่คิดว่ารู้ และสิ่งที่ไม่เคยรู้

โตขึ้นจึงรู้ว่า...จึงเป็นสิ่งที่ผมได้เรียนรู้เมื่อเติบโตขึ้น บางคนอาจได้พบเจอกับประสบการณ์เดียวกัน แต่บางคนก็พบเจอประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

แต่อะไรก็ตามที่เราต่างพบเจอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวหรือผู้คน ล้วนเป็นบทเรียนบางอย่างให้เราเสมอ

และทุกผู้คน ทุกเรื่องราว ทุกบทเรียนที่ผ่านเข้ามาจะดีหรือร้าย ก็ล้วนมีความหมายและมีคุณค่าต่อตัวของเราเอง

อยู่ที่เราจะเก็บเกี่ยวจากเรื่องราวเหล่านั้นหรือปล่อยผ่านไปเลย

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องราวที่ทุกคน
อาจได้พบ ได้เจอ หรือได้เรียนรู้เมื่อโตขึ้นมา
บางเรื่องราวก็หวานหอม บางเรื่องราวก็ขื่นขม
และบางเรื่องราวก็ทิ่มแทง

ผมหวังแค่ว่า หนังสือเล่มนี้จะเหมือนสมุดบันทึก
บททวนสำหรับผู้ที่เคยพบเจอเหตุการณ์เช่นกันนี้
เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้พบเจอ
เหตุการณ์อย่างที่ว่ามา

และที่สำคัญที่สุด

ผมหวังเพียงหนังสือเล่มนี้จะเป็นที่รักของใครสักคน

คิดมาก

ณ สถานที่ที่ความรักยังมีอยู่

มีนาคม 2560

- 1 -
ร่องรอย
การหลอ
ลวง

บางครั้ง เมื่อร่องรอยบางอย่างที่ดูไม่สวยงาม
เกิดขึ้นบนของที่เรารัก เราก็มักจะพยายามแก้ไข
ด้วยการหาอะไรก็ตามมาลบร่องรอยนั้น
เพื่อพบร่องรอยใหม่เข้ามาแทนที่
เป็นร่องรอยที่เกิดจากความพยายามลบ

เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน ผมเพิ่งซื้อเคสโทรศัพท์ใหม่
ตอนซื้อมาสวยถูกใจมาก เป็นเคสหนังอย่างที่ชอบ
แต่พอใช้ไปสักพัก ด้วยความเป็นคนไม่ค่อยดูแลข้าวของ
วันหนึ่งขณะที่เขียนหนังสือ ปรากฏว่ามีเลอะปากกาโดยไม่รู้ตัว
แล้วก็ดันเอามือนั้นไปจับโทรศัพท์
ทำให้เป็นรอยหมึกน้ำเงินบนเคสโทรศัพท์

สิ่งที่ผมทำทันทีคือ หยิบเอาผ้าชุบน้ำหมาดๆ
มาเช็ดที่ร่องรอยน้ำหมึกนั้น
ผลปรากฏว่ารอยหมึกจางไปจริง (แต่ก็ไม่ได้หาย)
แต่กลับปรากฏเป็นรอยใหม่ที่เกิดจากการเช็ด
ส่งผลให้สีของเคสบริเวณนั้นดูจางไป
ไม่สวยงามเมื่อเทียบกับบริเวณอื่น

ผมมาคิดดูก็คงเหมือนกับชีวิตคนเรานั้นแหละ
มีบาดแผล มีความทรงจำมากมายที่เราพยายามลบ
แต่กลับเป็นว่าเราได้สร้างบาดแผลใหม่ ร่องรอยใหม่
ที่แย่กว่าอันเก่าขึ้นมา
ยิ่งลบยิ่งเป็นรอย ยิ่งเป็นรอยยิ่งลบ
ไม่จบสิ้น

ทั้งที่บางทีหากเราทิ้งปล่อยร่องรอยนั้นไว้
เมื่อผ่านกาลเวลา
ร่องรอยนั้นก็จะจางหรือกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกันกับเรา
ไม่ดูแปลกแยกไม่สวยงามอีกต่อไป

คนเราก็เป็นแบบนี้
เราหลีกเลี่ยงความทรงจำบางชนิด
พยายามลืมคนบางคน
แต่ก็กลายเป็นการผลิตซ้ำความทรงจำเดิมๆ
มาทำร้ายเราโดยไม่รู้ตัว

ทั้งที่ถ้าเราปล่อยไป กาลเวลาก็คงจะช่วยกลบวันเวลาเหล่านั้น

ต่อไปนี้ ถ้าจะพยายามลบร่องรอยอะไร
ไม่ว่าที่เกิดขึ้นในใจหรือในความทรงจำ
จงแน่ใจเสียก่อนว่า การลบจะไม่ทำให้เราพบบาดแผลใหม่ๆ

“

เราลืกรห้ความทรงจำบางช้ต

พยายามล้มคนบางคน

แต่ก็กลายเป้การพล้ตข้

ความทรงจำเด้ม ๆ

มาทำร้ายเราโดยไม่รู้ตัว

”

- 2 -

**การยัดียดกับอดีต
คือการเลือกที่จะจมอยู่กับ
ความเสียใจ**

คนทุกคนมีอดีตด้วยกันทั้งนั้น
บางอดีตก็แสนดี
บางอดีตก็เจ็บปวด
บางอดีตก็เจ็บใจ
แต่บางอดีตก็ชัดเจน

หลายครั้งคนเราพบว่าการมีความสุขหรือความทุกข์
ถูกผูกไว้กับสิ่งที่เรียกว่าอดีต
อดีตบางอดีตก็ทำให้คนเราไม่มีความสุขกับปัจจุบัน
และไม่ยอมก้าวไปในอนาคต
จมอยู่กับเรื่องราวเดิมๆ
ที่ทำให้เราก้าวเดินไปไหนไม่ได้ไกล

บางครั้งคนเราก็เอาแต่คิดวางแผนกับอนาคต
แต่ไม่เรียนรู้ที่อยู่และจัดการกับอดีต
ทำให้เหมือนคนเป็นแผลที่ไม่ยอมตกสะเก็ด
ไม่เจ็บปวด แต่ยังคงเป็นร่องรอย
และแสบๆ คันๆ ในหัวใจ

วิธีเยียวอดีตที่ดีที่สุด
คือการพยายามเข้าใจมัน
เข้าใจสิ่งที่ผ่าน
เข้าใจความเศร้า
เข้าใจความผิดหวัง
เข้าใจว่าอะไรบางอย่างที่ไม่อาจแก้ไข

เพราะอดีตนั้นเป็นสิ่งแปลก
เราจมอยู่กับมัน
มันก็ทำให้เราเจ็บปวด
เราหนีมัน
มันก็จะยังติดตาม

แต่ถ้าเราเปิดใจ
มองอดีตด้วยใจที่เข้าใจ
ขอบคุณและให้อภัยกับอะไรก็ตามที่ผ่าน
เชื่อเถอะว่า วันหนึ่งอดีตจะค่อยๆ จาง
เป็นรอยแผลที่เตือนให้เราไม่ประมาท
แต่ไม่อาจทำให้เราเจ็บปวดได้อีกต่อไป

“

อดีตบางอดีตก็ทำให้คนเรา
ไม่มีความสุขกับปัจจุบัน
และไม่ยอมก้าวไปในอนาคต

”